

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

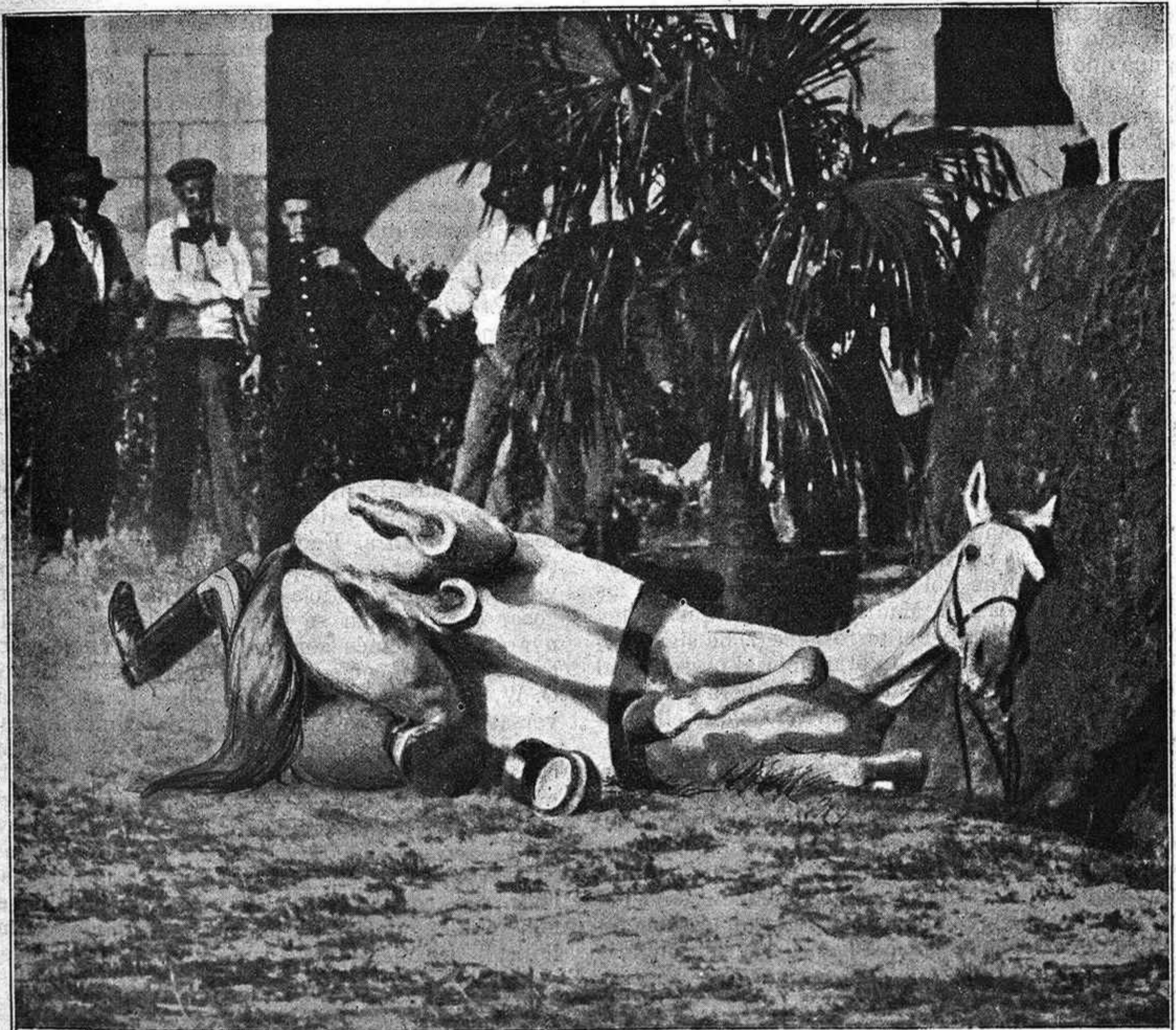
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIO

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger. 5.

AL CONCURS HÍPICH.— 26 de JUNY

(Inst. de LA ESQUELLA)

El tinent de dragons de Montesa D. Enrich O'Shea Arrieta cau del caball al saltar un obstacle y mor

(c) Minist. pchs moments després.

GLOSAS

No sé si os recordareu de la crònica que va sortir aquí mateix, quinze dies endarrera; relació de las tribulacions de la princesa encantada extreta d'un vell còdix català escrit en grech. Ja comprench que aixó es demanar massa, y que no m'acredita de gayre entenimentat la suposició de que un lector de periódich hagi de tenir present un article passat, y tan passat! Papallona literaria ó brumarot ofenós, voleja al dematí pera morir-se á l'hora baixa. Y si algún curiós l'agafa y la vol guardar, no'n té més que l'apariencia de la bestiola efímera; clavada dins de la capsá, ¿qué'n queda de la bellugadissa de colors y del frenétich volejar? Una coseta arnada que un buf disol en polsím d'es-catas ressecadas.

O encare menos; l'article de periódich se passa per l'estil de las llegúms ab las que'l fondista de Gracia s'hi conjumina figuras ilustrativas de l'*actualitat*: articles menjívols, «glosari» magistral com deya el nostre Xarau.

Y precisament glosari, tal com s'ha d'entendre, com á revelador del sentit arcá de paraulas absconsas, es aquesta crònica d'avuy: crònica que'n diríam exegética, si no fos ridícula presumpció, perque lo que s'interpreta es la meva mateixa crònica de fa quinze días.

Son els glosadors y exégetas (xaradistas serios) els qui m'han induhit á n'aqueix treball d'interpretació d'una antiga rondalla oriental. Troban alguns que la rondalla es una ensarronada mansoya, ni oriental ni antiga. La princesa viuda, á la que 'ls botiguers de la vila fan encantar pera que 's deturi el desastre del principat, ja que no s'hi troba remey, personifica evidentment á la terra catalana: m'observa un, Princesa de *Calaurnia*. No pot ser més clar: Calaurnia, Catalaurnia, Catalonia, Catalunya!

—Os previnch que las glosas y escolias apostilladas al quènto de L'ENCANTAMENT no son mevas; es á dir que no n'assumeixo la responsabilitat. Son manifestacions de la *opinió pública*, representada per dos amichs meus: representació gens esquifida si se la compara ab la que retreuen alguns *gefes de partit*.

Donchs bé; ja tenim á Catalunya encantada. Pero y l'encantament, qué vol dir? ¿Y qui es aquell sabi Merlí que la encantá? ¿Y els botiguers de la vila?...

Aquí comensan, naturalment, las divergencias dels escoliastas ó comentadors. Per un, els botiguers de la vila son las *classes adineradas*, la plutocracia de Catalunya, que 'ns vol aturar per la coacció de las lleys draconianas. A Madrit fan córrer que la ley nonnata de repressió del terrorisme (?) ha sigut dictada á Barcelona, y 's cita el memorial presentat al rey per doscents ricatxos barcelonins pera que 's fes callar als que enrahonan massa alt, ja que ells han descobert que las bombas se carregan ab paraulas.

Hi ha un'altra versió, que no sé si anomenar lerrouxista. Lo que sé es que 'ls solidaris l'haurém de rebutjar. Figureuvos que pera aquest glosador «encantament» vol dir «Solidaritat» y 's fonamenta en dugas proposicions que serán molt discutidas. Primera: que la Solidaritat no es un moviment sino una parada; es á dir que deixa enlayre las qüestions capitals de la vida catalana. Segona: que 'ls solidaris son els botiguers de la vila, ó—segons ell—la classe

mitja de Barcelona; mentres el poble, ó la gent del camp, sembra y cull ó passa gana, sense que la Solidaritat se'n adoni.

¿Qué os en sembla si'n surten de corolaris—avuy lluhim mots encasacats, que la materia altament académica s'ho comporta—d'una senzilla rondalleta?... «La fórmula del encantament—diu l'un—no pot ser més que la del paper que 's guarda tancat al calaix de la presidencia del Congrés y que fa l'efecte sense cerimonias de promulgació: es la ley de repressió...» «La fórmula del encantament—afirma l'altre—es per forsa el *programa del Tivoli*...» «L'encantador es en Maura», assegura el primer. «L'encantador es en Salmerón», contradeix el segon... Pero com que'l *sabi's morí emportantsen la recepta pera retornar á la princesa*, segons el text, podém donar per segur que, respecte dels encantadors, els dos exégetas van errats.

Quan un comensa á dubtar ab aixó de las interpretacions de passatges abstrusos, acaba per no créuren en cap. ¿Per qué la princesa de Calaurnia té de ser Catalunya, veyám? «Es que ademés del nom—me replican—hi ha un símbol: el de las minas d'or. Per un catalanista rabiós, las expedicions dels castellans á buscar or á las Indias, foren precursoras de las guerras ab els catalans, que van trencar el connubi del doble reyalme. ¿Ho voleu més clar?» ¡Sí que ho volem més clar! Perque la viudesa no n'es gens de clara; ni lo dels set fills de la viuda, ni lo del llegat del patriarca de Babilonia, ni lo del capitá que la vetlla á la vora del catafalch de drap d'or...

Jo, que vaig escriure la rondalla, he consultat aquestas versions y els meus duptes ab l'amich que me la dictá. L'amich ha somrigut, y no m'ha respost que sí ni que nó.

«Repara—m'ha dit—ab l'acabament. Ningú's mor, y ningú nega l'esperansa d'una redempció... *El poble tornava á llaurar, á sembrar y á cullir quietament*... Vol dir que sigui Catalunya, sigui Espanya, sigui el món, totas las malalties de las princesas, totas las confabulacions dels botiguers, totas las oracions dels sacerdots y totas las flectomias dels capitans son accidents que no tocan á terra, á la terra viventa que remouhen els llauradors y els sembradors. Vol dir que la llevar que 'ns nudreix y ens fa pensar y ens fa caminar, no's veu ni se sent; que totas las lleys y els programas son lletra morta quan no son resultants de la vida social, de la vida que surt de la llevar sota terra, y que no donen més llibertat que la de l'espiga plena perfecta cumplidora de son destí, y qu' es la mateixa llevar enterada ahir, daurada pel sol avuy, llevar demá.

»No 'ns hi encaparrém ab símbols, glosas, escolias y comentaris, ni ab textos que donguin recetas pera encantar y desencantar. Tant se val l'una cosa com l'altra. Energía pera resistir els contratemps, claretat mental pera gosar de la més intensa vida, sentit de justicia misericordiosa pera ferne gosar á tants com se pugui, que tothom hi guanyará... Lo demás son *programas* d'empressaris que no tenen comediantes ni teatre. Un americá, O. W. Holmes, qu'ha fet un llibre *lleuger* de conversas d'havent esmorzat á la taula d'una dispesa, compara la nostra voluntat ab la gota d'aygua tancada dins d'un cristall que 's pot veurer als gabinets de mineralogía. D'allí no l'en treurá ningú. La limitan l'organización, que'l fa idiota ó espavilat, l'educació que l'enforteix, y la condició que li dona ventatjas. Tots els programas polítichs ó socials son com rondallas, si no s'acomodan en aqueixa ley que cap Parlament ha promulgat: á millorar l'organización, l'educació y la condició dels ciutadans.».....

Y vet' aquí com d' un article vell, papellona— ó brumerot— mitj desfet en polsím, n' ha sortit aqueix, que me l' han donat entre quatre amichs *glosadors, escoliastas y exégetas.*

TULP

MEDITACIONS
EXPLOSSIVAS

De las moltas cosas, tolas maravellosament xafadas, que ab motiu dels darrers atentats terroristas han publicat els diaris de l' *altra banda*, cap ha deixat en el meu ánim una impressió tan profunda com aquésta que la *Gazeta dels xinos* estampava en el número del día de Sant Pere:

«La bomba que estalló anteayer mañana en el mercado de la Boquería, lo hizo en la parte más pobre de aquel sitio de aprovisionamiento casero. Fué colocada en el lugar del mercado á donde acude la gente que busca la economía en el precio.»

Tot aixó, traduït al catalá y condensat en pocas paraulas, vol dir lo següent:

«La bomba del mercat de Jerusalem anava dirigida contra 'ls pobres.»

¡Oh, la sutilesa de la gent del carrer del Peu de la Creul...

Jo, humilment ho confesso, no hi hauria atinat may; pero llegir en *El Progreso* aquesta observació agudíssima y quedarme blau ó d' un color que ho semblava, va ser tot hú.

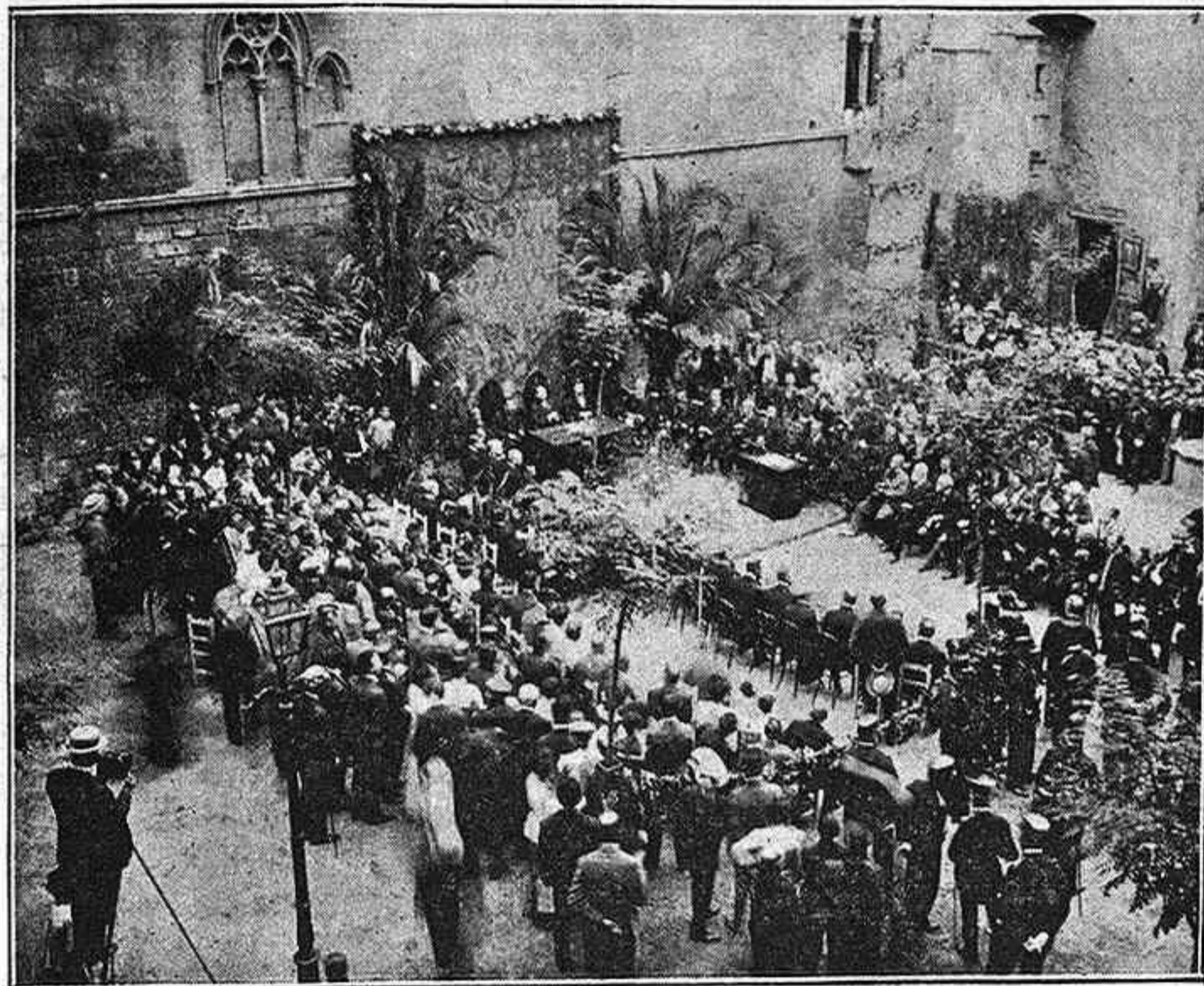
¡Es clar!... ¿Cóm una cosa que tan oportunament ha vist l' orgue de la barbería revolucionaria, ha pogut escapar á la penetració dels barcelonins?...

Contra els pobres... ¿Quí ho dupta que la bomba del dissapte al matí anava exclusivament dedicada á n' ells?

* * *

Allí, entranthi pel carrer de las Cabras, per la Virreyna, pel carrer de Jerusalem, es ahont la gent

FESTAS BARCELONINAS

27 de Juny.—Colocació de la primera pedra del monument que á la plassa del Rey ha d' aixecarse á Don Jaume el Conquistador.

modesta y de pochi habers va á provehirse diariament de lo que pera parar taula necessita. *El Progreso* té 28,000 vegadas rahó. Aquella part del mercat, aquell recó malehit, ahont ab criminal premeditació va colocars'hi dissapte la bomba, está exclusivament reservat als pobres.

¿Els ríchs?... Els ríchs no hi entran allí. A favor del privilegi que la direcció del mercat ha tingut l' *avilantex* d' otorgalshi, els ríchs no 's mouhen de la part del davant; part que dona á la Rambla y que,

com es natural, apareix més espléndidament provehida.

Llegint *El Progreso* veyá la intenció del autor de la bomba ab la mateixa claretat que 'l qui suma dos y dos veu que son quatre.

¿L' havia colocada al mercat de Jerusalem?... Contra 'ls pobres anava el tiro.

¡Quántas y cuántas vegadas m' hi he trobat á la Boquería. á l' hora del fort de la compra!...

Allá, á Jerusalem, «al lloch ahont reventan las bombas,» els proletaris, las *Tres Clases de Vapor*, els ciutadans de tercera, els explotats, els *sudras*, els *parias*, els *ilotas*...

Aquí, en el clos sagrat, lluny d' explosións y assegurat d' incendis, els ríchs, els poderosos, els *grandes de España*...

Véshi, lector; véshi qualsevol día y tindrás el gust de presenciar el *desfile* d' aristocrátichs compradors...

* * *

Allí, entre nou y deu, veurás al marqués de Comillas, en Güell, á l' Arnús, en Sotolongo, al cardinal Casañas, al rector de la Mercé, á la gent de la *calle de Caspe* ab el cistell al bras dret y la gran bossa á la má esquerra, comprant els millors talls, las millors fruytas, els més frescos peixos, las més blancas escarolas, els més bonichs rabes,... mentres á

LA CABALCADA HISTÓRICA

Un cipal, quatre serenos, — uns quants tipos regionals,

¡TOT PEL ALT REY EN JAUME!

Han baixat de Sans á pata,
s' han estat tres horas drets...

¡Ay, ditxosa cabalgata
que 'ls farà dormir planets!

l' altra part, cap allà á Jerusalem, ressonant ab espantós estrépit, reventan las bombas, colocadas precisament en aquell apartat lloch pera aniquilar als pobres, als proletaris, als entussiasistas amichs del *ilustre emigrado*...

¿Quí, en vista d' aixó, duptará de que la bomba del dissapte al matí s' havia preparat contra el poble que no pot gastar y que va al mercat de Jerusalem perque allí es ahont compra ab relativa baratura tot lo que necessita?...

El Progreso ho ha dit, y quan *El Progreso* ho diu... ja pots suposar, lector amich, que alló es *la verdad en marcha*.

*
*
*

Pero... vet' aquí que de prompte 'm fixo en una cosa.

La bomba, ¿ahónt sigué colocada?

A sota de la taula número 65, destinada, com las demés que la rodejan, á la venda de *gallina*.

¡Hum!... Aixó comensa á enredarse...

May la gallina ha sigut article al alcans de las

classes proletarias. Tirar gallina á l' olla indica una posició acomodada, espléndida; un pressupost diari inaccessible á las classes modestas de la societat.

Y no obstant, la bomba va ser colocada sota una taula de gallina, plat que sóls compran els Güells, els Comillas, els Casañas, els Sotolongos...

El dupte torna á invadir el meu cervell...

¿Voldrá dir aixó que la *Gazeta dels xinos* toca el violón?

¿Será la seva observació, que de moment va semblarme tan justa, una *majaderia*—per no dir una cosa pitjor—com las que ella sol publicar y que generalment no tenen altre objecte que enredar las cosas més claras y envenenar ab inyecciones de prosa infame l' ánima senzilla dels seus desditxats lectors?...

A. MARCH

*
*
*

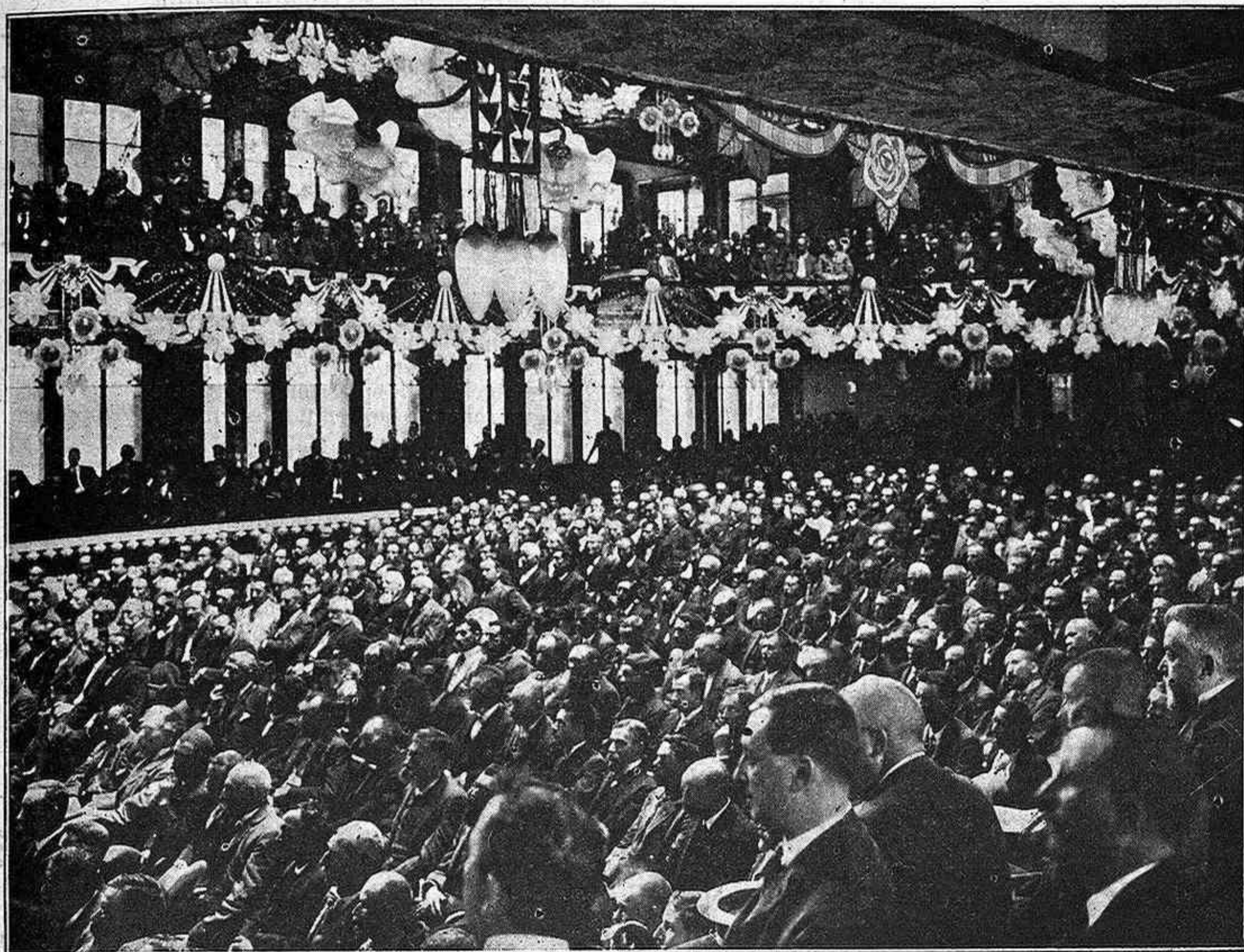
Ab els ditets rosats de sa má dreta,
un petonet dels llavis s' arrencá;

LA CABALCADA

un grapat de banderolas, — una lletra titular,

29 DE JUNY.—ASSAMBLEA DE LA SOLIDARITAT

Els diputats provincials y 'ls regidors de Catalunya, conformes ab el Programa del Tívoli, reunits en el Palau de la Música Catalana.

se 'l posá en el palmell de l' altra má,
y, apropantse'l després á la boqueta,
en l' ala de un sospir me 'l enviá.

Aquell petó innocent va fer sa vía
solcant la llum y l' aire dret á mi...
A son destí quí sab si arribaríá
que als pochos instants ma boca s' entrobria
y un dolc estremiment hi vaig sentí.

MAYET

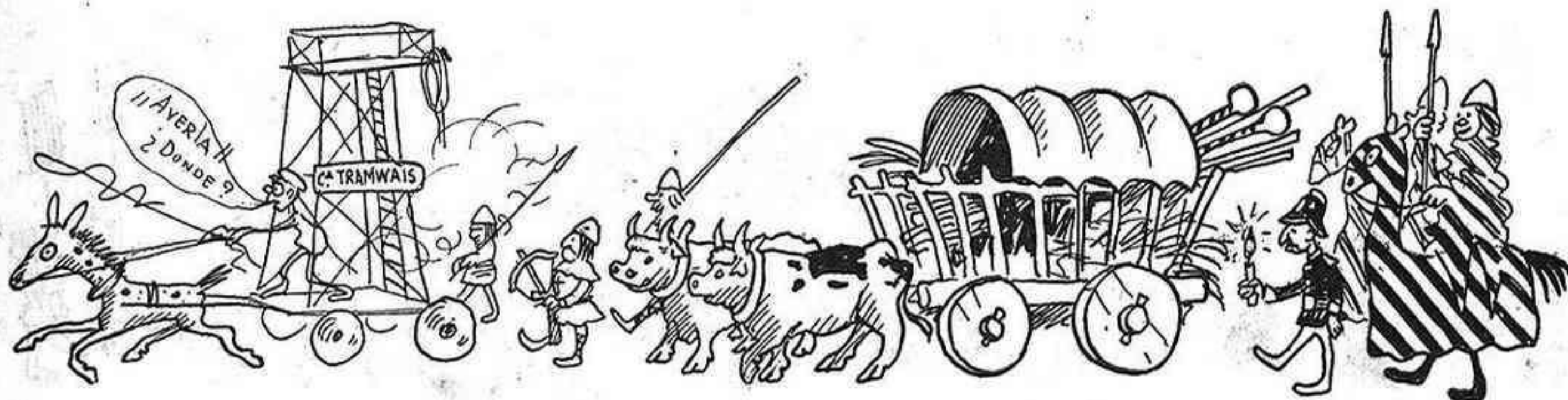
GLOSARI

Si'l glosador, ademés de ser ciutadà de bons sentiments sense altre títol honorífic que'l d' «home de sa

casa», fos poeta civil de poca o molta volada, ja hauria endregat a hores d'ara una llosa votiva al més abnegat dels urinaris de la Rambla, a l'urinari tres voltes consagrat am sang i tres voltes víctima i victimari, encobridor inconscient de les malifetes de quatre desanimats que s'entretenen en atacar per l'espatlla a nostra col·lectivitat urbana.

En altres pobles menys llatins, que no fossen tant amics d'aferrar-se al fatalisme orientalista que'ns aclapara, ja l'haurien arrencat de soca-arrel, el nostre abnegat urinari de la rambla de les Flors, i l'haurien, pot-ser, transplantat a les afòres, a un Putxet o a un turó del Guinardó, que allí ben segur que viuria am més ufana i més tranquileta. Però aquí al rovell de

HISTÓRICA

tres carromatos-anuncis, — rics homes, senyors feudals,

INAUGURANT LA TEMPORADA

—¿Que hi vol un parell de carbassas també?
—No, senyora; pòsimenhi una no més. L' altra ja me l' han donada á l' Universitat.

l'ou de Nubiana, aont el pobret necessita més cloruro de cal que'l pa que menja, aquí no sols el deixen criar sense cura ni vigilancia, sinó que me li equivoquen els aliments i, en comptes del cloruro higiènic, me li recepten tot sovint dinamita expansiva i tatxes de sabater, encara més expansives, que són substancies no gens assimilables i de mal pair.

Els glosador, doncs, tenint en compte que's tracta d'una mida necessaria, en nom de l'abnegat urinari que no parla (per més que's deixa sentir), i per ser pública cosa de la Cosa Pública, solicita, demana, suplica als Poders Públics el seu trasllat immediat al Pla de Palacio, que és un dels plans més espaiosos.

Amb aquest sol trasplant creu trobar l'abnegat urinari un definitiu consol a sa crònica malaltia.

I si no s'adopta aquesta mida radical, ja poden cercar-li un lloc d'honor en el Museu de l'Historia Negra.

XARAU

SONET

A UN CRÍTICH, APOLOGISTA Y DETRACTOR DEL SONET, SEGONS LA LLUNA.

A un noucentista, que potsé' es molt viu,
per si 'ns podém entendre una vegada,
se dirigeix, qui, en forma descuydada,
algun sonet de tant en tant escriu.

¿En qué quedém? ¿Es el sonet nociu,
arcaica-forma avuy ressucitada,
ó avuy, igual que ahí', es urna sagrada,
cánon precís d' un art definitiu?

¿D' un Sant Graal es una guarda noble
la in-númera legió de sonetistas
que 'l tresor guarda ab el mes sant fervor,
ó be una colla d' aixerits de poble,
si calaveras no, almenys sarauhistas
que fan comedia y cantan de tenor?

RAMÓN ENRICH

El Sanatori d' En Baldiri

La comparansa podrá ser repugnant y grollera, pero es exacta y gráfica. Un acabalat propietari, conciudadá nostre, me la feya en certa ocasió: —«L' home que té molts diners es com l' home que té molts polls; un día ó altre ho descubreix. Aquest s' ha de gratar per forsa; aquell ha de gastar d' una manera ó altra.» Aixís hi ha qui juga á la Bolsa y compra terrenos; qui se 'ls gasta ab baylarnas y qui se 'ls gasta ab temples expiatoris. Cadascú es com Deu l' ha fet, y Santa bona María.

Del meu amich Baldiri may hauría suposat que fos una fortuna. Pero un jorn tingué l' amabilitat de contar-m'ho. El seu pare, un sant varó qu' en altres temps feya negoci d' importació de fustas americanas y algún que altre fardo de contrabando, heredá uns quants mils duros, que afegits als que li deixá l' avi, també un bon subjecte que al primer ters de la passada centuria exercía l' honorós ofici de *negrero*, constituheixen un capitalet ab prou forsa y resistencia pera véurelas venir de lluny á qualsevol moment.

En Baldiri podría anar ab automóvil y no 'n gasta; podría tenir palco propi y ab prou feynas va al teatro; podría possehir fincas á Barcelona y viu á lloguer; podría pagar la fatxada d' alguna iglesia nova y no dona cinch céntims ni pera las ánimas del purgatori; podría trafiquejar per la Bolsa y no 's juga ni un ral á la bescambrilla. Per ell no hi ha més diversió á la terra que la seva torre-

LA CABALCADA

dos símbols de l' ola negra, — gent de peu, gent de caball,

¡ARA SE 'N ADONAN!...

- Escruse usted fins aquí, maestro.
- Y donchs, del tros que sobri?
- Mi señora m' ha dit si se 'n pot hacer un trinxant para la pilota.

ta de cara á mar, entre Canet y Sant Pol, que reb els afa-lachs del sol y las manyaguerías de la marinada y l'ubria-gador perfúm dels taronjers y floresta que la enrotllan. Fora d'aquell tros de Paradís y de las sevas correrías nocturnas per Barcelona, lo demés son trons.

¡Las sevas correrías nocturnas! ¿Quí podía may figu-rarse que fossin tan trascendentals? Quan solitari y á las foscas l' havíam topat alguna volta xiuxiuhejant ab una xicota, 'ns creyam sempre que 's tractava d'aventuras

sens importancia, d'aquellas propias dels solters sense compromís, que contractan l'amor á baix preu y per ho-ras, segons la fórmula económica de la rahó social Man-zano-Rull: servey fet, servey pagat.

Mes quan al fi, y per boca del mateix Baldiri, he sapi-gut la veritat núa y pelada, llavors m' he fet cárrech de que hi han ríchs de tota mena y pera tots els gustos; de que 'ls capritxos ó acudits humans son inacabables.

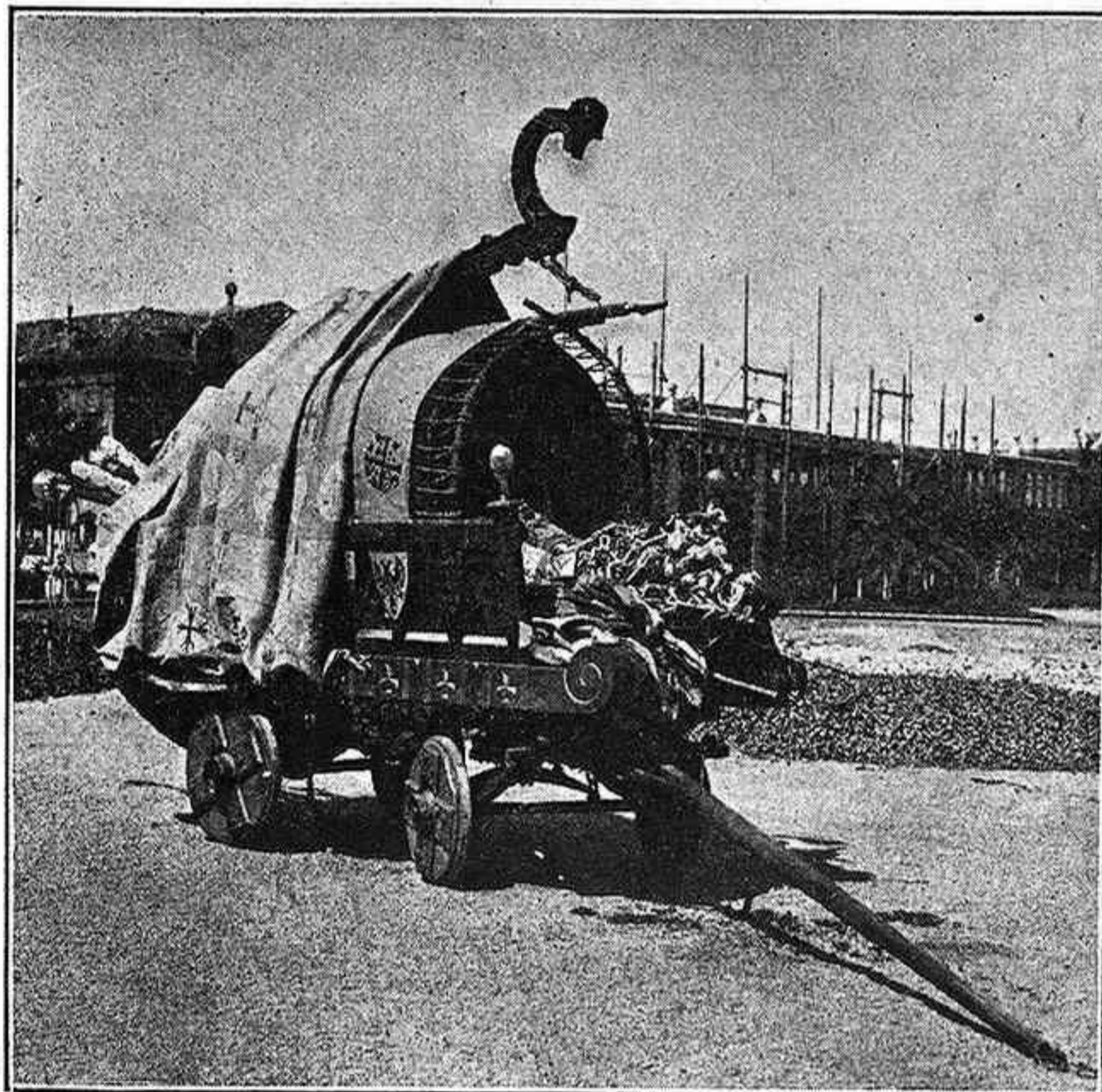
Gracias á determinats successos que no fan al cas, la

HISTÓRICA

una carrossa al darrera... — y pare usted de contar.

LA GRAN CABALCADA HISTÓRICA

Carro de la casa Antís del Mono.
(De 'n Moragas y Alarma.)

intimitat entre en Baldiri i jo anà creixent. Un dia'm convidà á passar una temporada á la torre, y jo vaig aprofitar la oferta pera descansar de la meva feyna cotidiana.

Li guarda la torre un matrimoni de més de mitjana edat: ell, un pagés-jardiner solapat com la guineu; ella, una guapesa arruinada, á qui las malas llengüas de Canet li havían en atre temps retallat més d'un vestit. Eran dos personas á proba de bomba en qüestions de moral doméstica: no podían esgarriarse, ni s'haurían esverat de res. Per tot lo demés, servicials y fidels com gossos.

Las horas se m'esmunyían dolsas y plácidas entre aquell bé de Deu de verdor que, com el blau del mar, no cansa may la vista. Fins al tercer jorn no arribá'l moment crítich de las confidencias. En Baldiri posá demunt dels meus genolls un bonich *Album* de retratos.

—Ves qué t sembla tot aixó.—
Jo, plana darrera plana, seguía la contemplació d'una galería de *bellezas femeninas*. Acabada la tasca, depositá en Baldiri l'*Album* en un faristol apropósit y aná describint una á una la historia d'aquellas hermosuras, á mida que posava de manifest cada retrato.

—Aquí tens l'Angelina, una florista ambulante que vaig recullir á la Rambla de Barcelona, diagnosticada d'anemia. L'he vestida de nou, l'he portada aquí, s'ha refet, s'ha curat y m'ha fugit sense darme las gracias.—

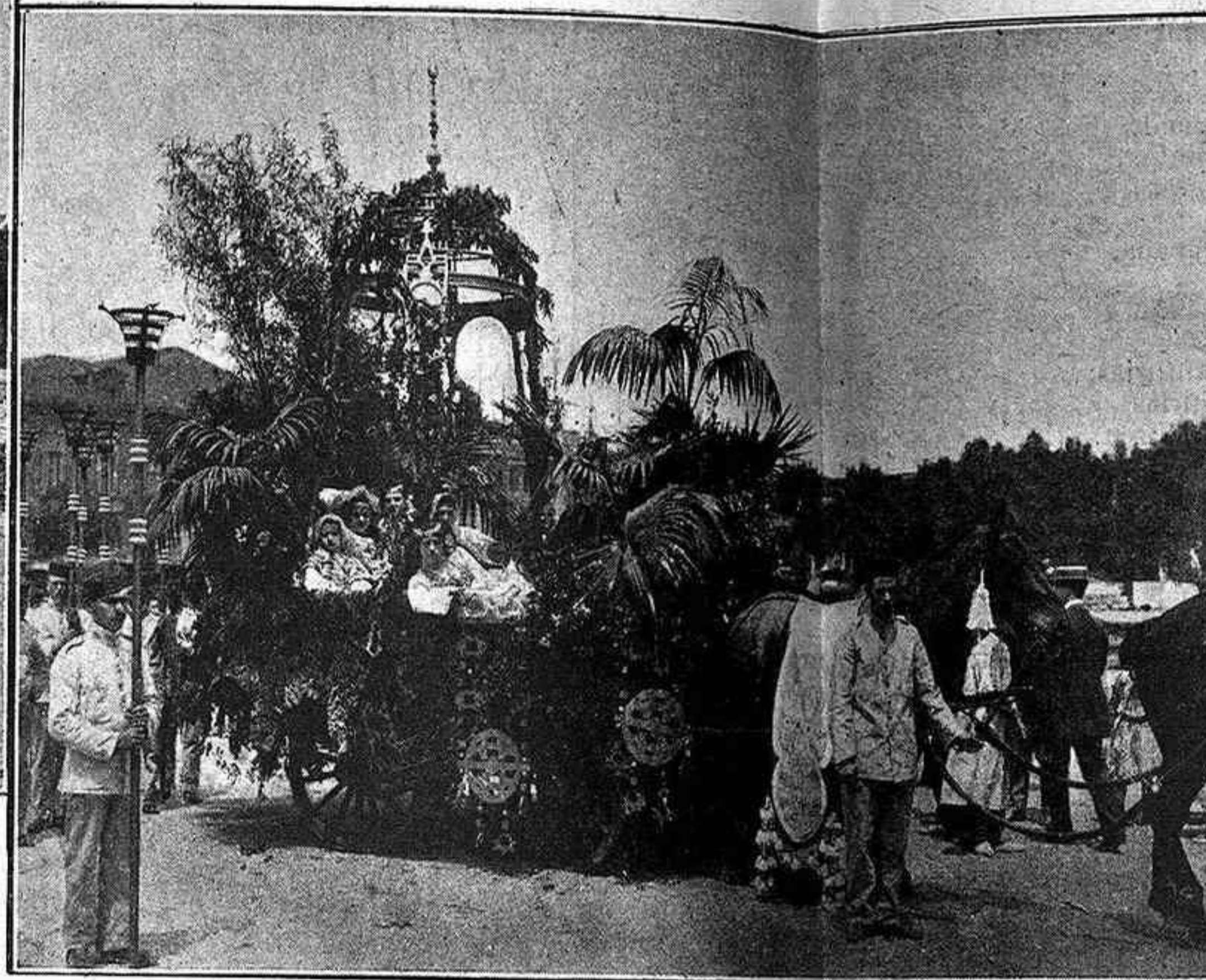
Girá full... —L'Emilia, una mistayre sense pares ni parents. Treya sanch per la boca; me'n compadeixo, la netejo, la porto aquí, s'engreixa, s'cura, y... fuig.—

Y girá altre full... —La Consuelo, pentinadora, la vaig dur que semblava una post; quan estigué com una vaca se m'escapá, com las otras.—

¿A qué seguir marejant al lector? Allí coneguí la Julia la María-Dulce, la Rossina, la Clotilde, la Fanny, la Janeta, la Niní, la Zayda, la Mary, la Lola, la Blanca, la Paca, l'Elena, la Victoria y la Loreto y molts més fins prop de trenta, de tots els estaments, condicions y circunstancias: modistetas, cambreras, xinxas, coristas, rasas, sastressas, ex-colegialas, noyas de las classes passivas, etc., etc., recullidas d'entre'l llot y la miseria, escafulosas, dispépticas, tísicas, histéricas ó atacadas d'altras malalties, trasplantadas á la torre d'En Baldiri y refetas y curadas y pulidas á las sevas costas, sens que rebés d'ellas cap manifestació de carinyo.

—Y tú ¿qué t proposavas?—no poguí menos de dirli.

—Jo volía que alguna d'aquellas donas reviscoladas á dispesas mevas me cridés agrahida, demanés per mí ab ansias amorosas y poguer passar á son costat las delicias de Capua, aquí, apar-

Carro oriental.
(Del taller Moragas-Alarma.)

tats del món, lluny de la vida atrafegada de ciutat, en plena naturalesa.—

Vaig contestarli ab un somris compassiu y pietós. May com en aquell moment m'havía fixat ab en Baldiri. Sech, grabat, ab el cabell gris, la mirada guenya, las camas primas y torsadas; verdaderament no tenia'l físich atractiu, encare que demostrés ser un romántich apassionat. Nó, la seva figura no inspirava pas atracció á las donas; tal vegada en son esperit podían trobarshi qualitats apreciables, pero tot plegat podía sugerir afecte, carinyo, amistad, simpatía, may la passió volcánica dels sentits.

—¿Cap va correspondre't?—li preguntí.

—Ni una. Cap me dongué las gracias. Quan ja estaban bonas, restablertas, ab la pell tivanta y las carns llustrosas, algún pillardás de Sant Pol ó de Canet se me las en menava, furtantme'l fruyt dels meus desprendiments y de la meva filantropía. He lograt conéixer, á copia de desenganys, el cor egoista de la dona.

—Estás equivocat. El primer egoista ets tú, ja que todas las tevas atencions y cuidados envers aquellas infelissas no tenían més fi que subjectarlas á tos capritxos, als teus desitjos libidinosos. Pel vici las volías; pel vici t'han deixat: ellas, com tú, han corregut darrera de la joventut y darrera la satisfacció dels seus innobles apetits. Si haguessis conegut el cor de la dona, en lloch de restaurarlashi el cos, haurías comensat per restaurarlashi l'ánima.

XAVIER ALEMANY

TEATROS

PRINCIPAL

S'hi exhibeixen actualment unas bonas películas cinematográficas sensacionals y únicas á Espanya. Com que

en la variació está el gust, s'ha de confessar que la empresa'n té molt, porque procura donar una gran varietat al espectacle.

LICEO

La empresa de la Casa Gran acaba de contractar pera la próxima temporada al celebrat barítono catalá Ramon Blanchart.

Per tan bona adquisició felicitem al Sr. Bernis y ens felicitem nosaltres mateixos.

NOVETATS

Las funcions de verbena varen aportar un gran contingent d'espectadors á aquest teatro. En la segona varen representarse, obtenint un admirable conjunt la comedia de'n Benavente, *Rosas de Otoño* y el drama *La loca de la casa* de'n Pérez Galdós.

Dimars va tenir lloch la estrena de una comedia en tres actes y un epílech *La mentira del amor* dels Srs. Bueno y Catarineu.

Es una obra ben escrita, millor dit, correctament escrita, pero sense cap condició artística ni dramática. L'acció's desenrotlla freda-

anunciantse el benefici del primer actor y director de la companyia D. Emili Thuiller ab la popular obra *Fedora*, de Sardou.

ELDORADO

El incierto porvenir, comedia en dos actes de un tal Martín es de aquellas obras que no fan ni fret ni calor. Com á concepció, no es cap troballa, ni molt menos; artísticament no's distingeix ni en sa construcció literaria ni en la manera de presentar las escenas. En resum, escassa novetat y casi gens de fibra teatral.

La interpretació pot dirse que fou notable. Las senyoras Suárez y Alba y el Sr. Santiago, en primer lloch.

Dimars va despedirse aquesta companyia, que tan bona campanya ha fet á Barcelona, representantse d'un modo acabat las comedias *El Patio* y *El matrimonio interino*.

GRANVÍA

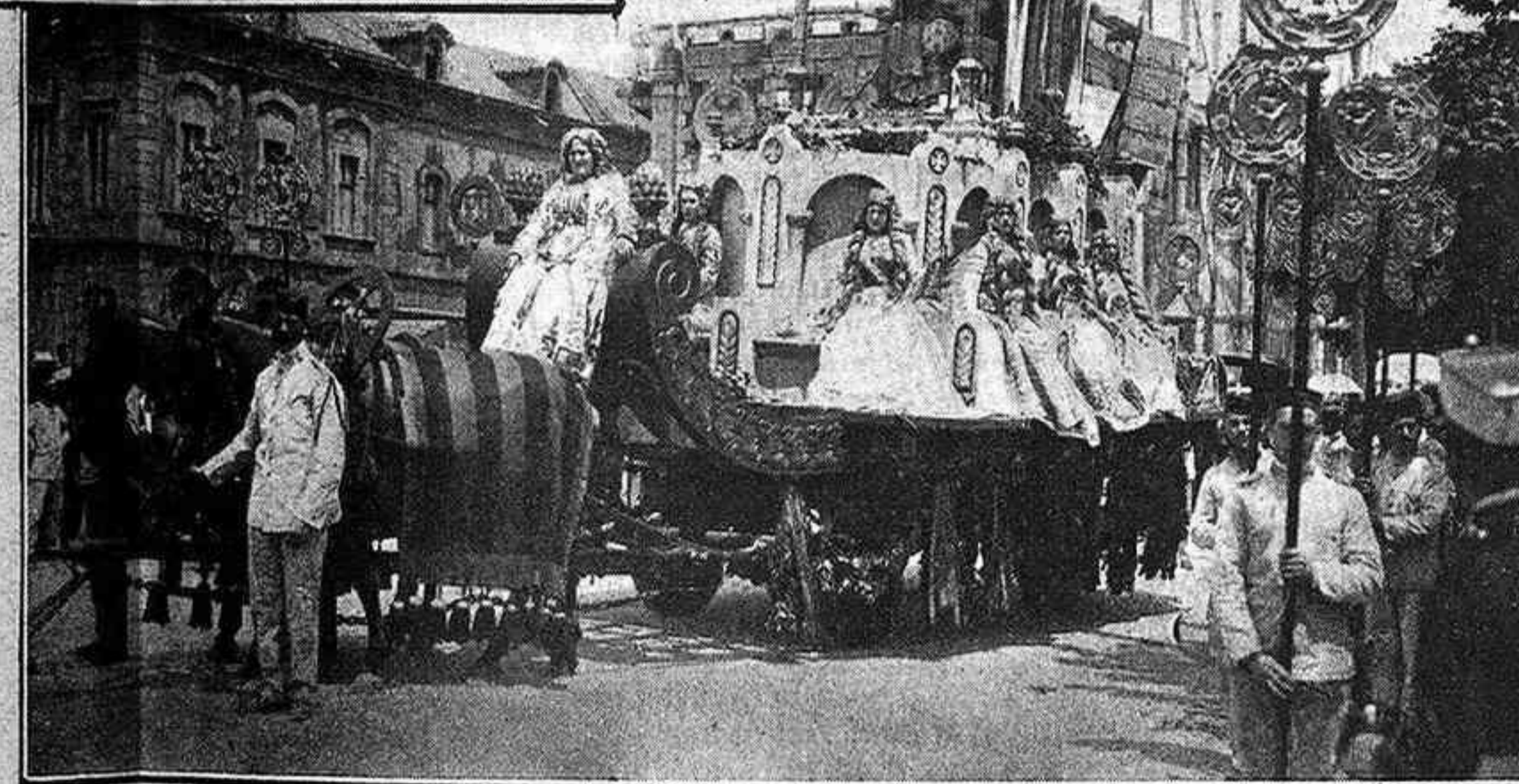
Ab invitació especial de la Empresa varem assistir á la estrena de la ópera *Margaridó*. El llibret inspirat en el conegut poema de Apeles Mestres es obra del Sr. Pí y Arsuaga y va semblarnos discretament transportat á la rima castellana. Conserva en tota sa puresa las situaciones dramáticas y patrióticas del original y tot plegat resulta forsa artístich. La música, deguda al mestre Ta-boada Steger es inspirada casi sempre recordant sovint, sa construcció, la factura dels grans mestres de la moderna lírica. Conté motius molt agradables revestits de tendra poesia, y la part harmónica no desdiu de las melodías que donan un gran relleu als cantábils. El públich va quedar plenament satisfet de la representació, ovacionant á autors y á artistas.

BOSCH

S'ha estrenat una petita sarsuela, un dramet passional ab música, titulat *Amor baturro*, lletra de D. Antoni Fernández Reo y música de Mario Bretón, fill de don Tomás.

Els dos autors demostran en aquesta obra excelents condicions pera'l cultiu de aquest género.

La sarsueleta va ser aplaudida de valent.

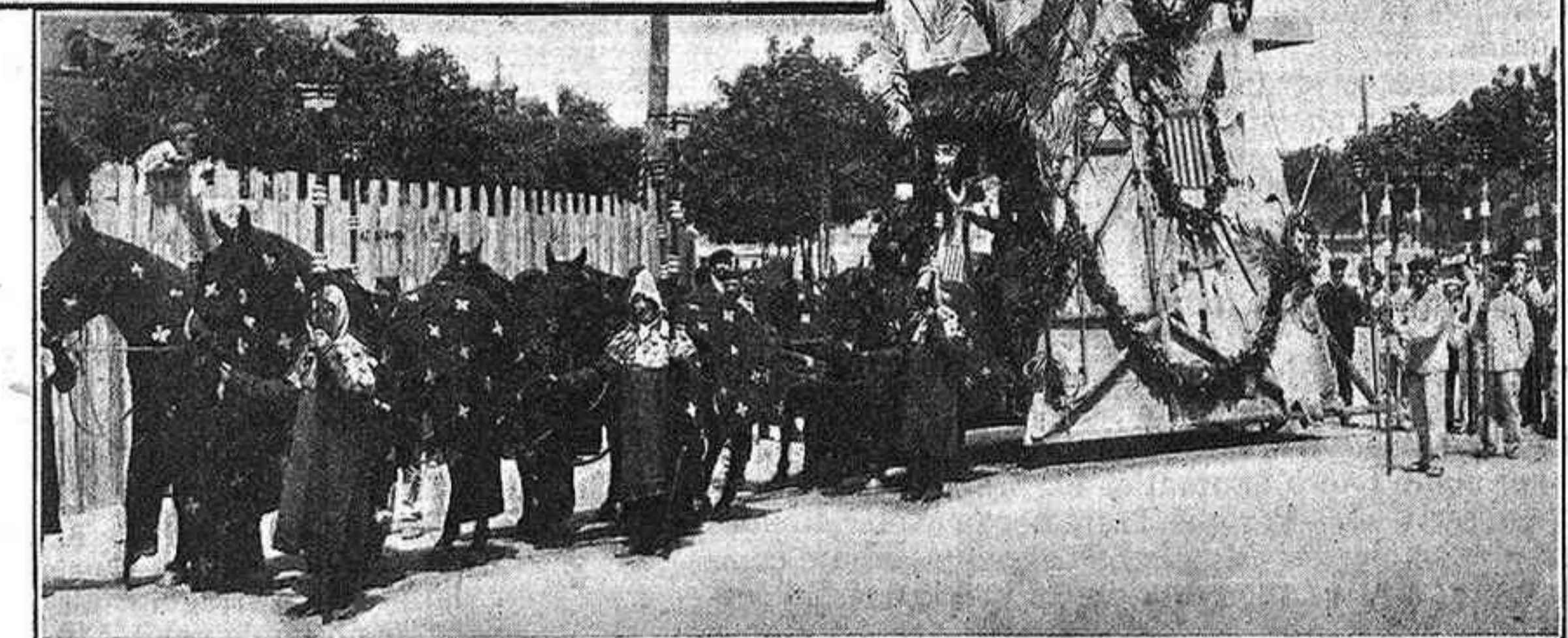

Carro de la Comissió organitzadora.
(De 'n Moragas y Alarma.)

ment y quan esclata alguna situació de carácter emotiu, resulta de una cursilería digna de la crítica severa del senyor Bueno, si la obra fós de un altre autor.

Malaguanyat treball dels artistas.

Pera ahir, dijous, venía

Carro Militar.

(Del comandant Joan Génova.)

CONGRESSISTA CONSEQÜENT

—Tú, mira; fixat ab aquesta pulsera; fixathi bé y recórdat que s'acosta el meu sant.

—Bé, déixaho corre, dona. ¿Qué dirían els meus companys del *Congrés d' Economía* si sabían que 'm gasto els diners ab aquestas cosas?

CONCERTS D' EUTERPE

Diumenge va donarse al Tívoli el primer d'aquesta temporada.

El programa, en el qual tan sóls hi figuravan tres obras del gran Clavé —pocas, ¿veritat, lector?— sigué aplaudit pel públich, no tan numerós com era d'esperar.

Novetat: primera audició del himne á Clavé *Progrés-Virtut-Amor*, del Mtre. Sadurní, estrenat quan las festas del cinquantenari. Obra més d'un músich sabi que d'un compositor inspirat, la nova producció resulta una de tantas.

La que agradá de debó sigué la cantata *Avant!*, del mestre Rodoreda, anys há desterrada d'aquests concerts. Creyém que 'l públich no veuría ab mals ulls que continués per algún temps figurant en els programas.

Una observació. ¿Per qué 'l director fa cantar algunas pessas —exemple: *Pel Juny la fals al puny*— ab un compás tan viu? ¿Qu' es que porta pressa y té interés en acabar aviat?

L. L. L.

A DON JAUME

Heróych rey: Si oirme us plau desde hont en santa pau Vostra Majestat reposa, vos explicaré una cosa que ha de fervos quedar blau.

Perdonéu primerament si m' expresso bruscament devant vostra Reyalda, y penséu que la franquessa no ha estat may atreviment.

Ja sabéu que per instint no han sabut parlar fingint els de terra catalana; y és, qui dispensa us demana, catalá del sigle vint.

Del sigle vint! Entenéu? En ma parla hi sentireu sens dubte extranyas canturias; pro á través de set centurias crech qu' encare m' entendreu.

Mos temors desvanescuts, comenso, donchs, sens embuts per dirvos, Rey llegendari, que us hem fet un Centenari ab tots els seus *ets y uts*.

Tots els pobles conquistats per vostres ardots soldats y vostra valor probada, en una gran *Cavalcada* hi estavan representats.

La gent omplía 'ls carrers, els actuals, els verdaders y no aquells *Carrers* histórichs, mentre 'ls grupos alegórichs desfilavan riallers.

Espectacle tan hermós al veure, dirfau vos que la pau aquí regnava y l' enemich se trobava allunyat, vensut, confós...

Donchs no era aixís. Solzament que 'l nostre poble és valent (vos d' aixó 'n podeu dar conte) y el més greu perill afronta serena y tranquilament.

Es tan cert aixó, que fins véyau mares ab llurs nins aferrats al pit, sentadas del Passeig per las voradas, desafiand als assessins.

Perque heu de saber, senyor, que l' enemich més traydor qu' hagi vist may la gent vostra, el tenim á casa nostra y ja ho veyeu: no 'ns fa por.

Lo desesperant del cas es que ni li hem vist el nas perque may dona la cara. Es un guerrejar nou d' ara que vos no 'l coneixeu pas.

Ell, miserable en excés y cobart com el qui més, coloca la bomba, y pira. (*Bomba* es un altra rehera que tampoch sabeu lo qu' és.)

Entre nos, sí, ho sab tothom: es un fet que no té nom y per forsa hem d' aguantarlo; prou voldríam acabar-lo, mes ¡ay! que no sabém cóm.

Per xó jo proposo aquí que per poguer conseguí treure l' enemich de casa, ens deixeu la vostra espasa del Museu Tarragoní.

Car un poble valerós, el recort d' un Rey com vos y la espasa que us servía, poden encare algun día fê un miracle prodigiós.

PEP LLAUNÉ

ESQUELLOTS

Al matí, una bomba al mercat de Jerusalem, sota una taula destinada a la venda de gallina.

Al vespre, al famós urinari de la Rambla de las Flors, un'altra bomba que feria de mort al pobre agent de policia Joseph Poveda.

Y a pesar dels espatechs formidables d'aquests dos aparatos infames, destinats sens dupte a produhir terror, el poble barceloní no volgué aterrorisarse, y'l mateix dissapte, a altas horas de la nit, encare no ben apagat l'eco de la dinamita, la cabalgada histórica del rey En Jaume el Conquistador recorria espléndida y magestuosa el curs senyalat, y'l públich, apinyat a la Diagonal, al Passeig de Gracia, a la Plassa de Catalunya, a las Ramblas y al Passeig de Colón, demostrava ab la seva actitud serena la esterilitat del esforç d'aquests misteriosos criminals, empenyats en produhir a Barcelona un pánich que la ciutat s'empenya en no volguer sentir.

Y aquí fem punt. A las autoritats incumbeix el deber de perseguir y trobar als autors d'aquests atentats odiosos: a nosaltres ens toca tan sòls el de registrar els fets, indignats y adolorits sí, pero ab una sobrietat que contrasti ab la profusió de detalls que altrás publicacions s'esmeran en portar a las sevas columnas.

El lector discret y amant de Barcelona compendrà fácilmente l'alcanç de las nostras paraulas.

S'ha obert oficialment al Parch una important instalació petrográfica.

Al acte de la inauguració va assistirhi numerós personal tècnich y una representació del nostre Ajuntament.

Un dels tècnichs citats, que deu ser poch ó molt curt de vista, anava fent la explicació de las més interessants mostres de pedra que conté la instalació, quan heus aquí que senyalant una protuberancia llisa y pelada que sortia per damunt de un pilot de rochs va exclamar:

—Veuen, senyors?... Aixó es roca macissa.

—Ey, ey, dispensi... Aixó es el cap d'un regidor, va fer l'interessat... que 'ns guardarem molt bé de dir quí és.

Un telégrama substanciós que acabém de llegir en el diari orga (de gats) dels lerrouxistas:

«Alejandro Lerroux.—París.—Republicanos barriada Pekín le saludan afectuosamente...»

Vet aquí els únichs incondicionals que li quedan al héroe de Rubí.

Els de Pekín.

Es a dir, els xinos.

¡Aún hay Providencia, Veremundo!

Catorze automòvils, nada menos, varen sufrir desperfectes, en un sol día, anant de Madrid a la Granja.

¡Catorze!... El número es consolador.

Ja que l'autoritat no compleix ab el seu deber, bo es que de tant en tant Santa Avería s'encarregui de posar fré a la furia homicida dels moderns bárbaros del auto.

S'assegura que 'ls herbolaris de Barcelona varen agotar el dilluns la existencia de tila.

Els enemichs de Catalunya l'havían necessitada tota

DESPRÉS DE LA CABALGATA

(ENTRE COMPARSAS)

—Y si ara t presentessis al teu poble aixís, de conquistador, ¿qué succehiria?

—¡Qué habria e suseder!... Que ni mi mare (en pas descanse) me conoseria.

en vista de la hermosa germanor ab que l'Assamblea de la Solidaritat Catalana va realisar la seva missió patriótica.

¡Un acort pres per la unanimitat de 1,417 vots!...

¿S'havía vist alguna altra vegada un plebiscit tan brillant?

Els vehins del carrer del Parlament se queixan:

De que 'l carrer está abandonat y fet una llástima;

De que no hi ha qui s'cuydi dels arbres; y

De que ab la darrera reforma del alumbrat s'han quedat casi a las foscas.

¿Qué demostra aixó?

Que 'ls vehins del carrer del Parlament no solen anar a las sessions de la Corporació Municipal.

Si hi anessin, sabrian qu' en una de las últimament celebradas va dirse que l'actual Ajuntament es un dels millors que han existit al món desde la invenció dels Ajuntaments fins als nostres días.

Del anunci de la corrida de toros verificada a las Arenas el dissapte a la nit:

Departament de SOL, 40 céntims.

¿De sol?

Pero, caballers, tractantse d'una corrida que va co-

mensarse á dos quarts d' onze del vespre, ¿qué 'ls costava de posar: *Departament de LLUNA?*

Hombre, no n' hi ha per tant!..

Cert que 'l Sr. Gomez del Castillo, secretari del Ajuntament, ha gestionat ab zel y fortuna alguns dels assumptos que á Madrit tenia pendents la nostra ciutat; cert qu' es merescut el vot de gracias qu' en sessió pública va otorgarli el Municipi, pero d' aixó á que pugui dirse, com ho fa *El Noticiero*, que «ha causado extrañeza que en el Ayuntamiento no se haya propuesto nombrarle hijo adoptivo de Barcelona» hi ha una distancia enorme que fora convenient no saltar.

Al fí y al cap el Sr. Gomez del Castillo es un empleat municipal que cobra pel càrrech que desempenya un regular sou, y molt just es que dintre de las sevas facultats procuri servir tan bé com pot á la ciutat que 'l paga.

Sosséguinse, donchs, els admiradors del intelligent secretari, y compreguin que l' hora de nombrarlo fill adoptiu ó d' éregirli una estatua no ha sonat encare en el rellotje del temps.

La equitat y la justicia son cosas molt bonicas y molt santas, pero las exageracions converteixen en ridículas las causas més justas.

* * *

Y ara que hi som, permeti 'l nostre Excelentíssim— ¡quina gracia 'ns fa aixó d' *Excelentíssim* aplicat á una corporació municipal com la de Barcelona!—permeti 'l nostre Excelentíssim Ajuntament que sometém al seu judici una oportuna consideració.

L' éxit ab que al Sr. Gomez del Castillo ha realisat, ell sol, á Madrit, las gestions que li sigueren encomanadas, ¿no demostra fins á la evidencia la superfluitat d' aquestas comissions de regidors que gastant *el oro y el moro* van de tant en tant á la Cort pera apressurar la resolució de tal ó qual assumpto?

Si 'l secretari, sense aparato ni acompanyament de municipals de caball ha pogut portar á cap la missió que 'l Municipi va confiarli, ¿quina necessitat hi ha d' aquestos costosos viatges que ab tan lamentable freqüencia solen organitzar els nostres regidors, malgastant uns diners que després fan falta per cosas d' utilitat indiscutible?

Aixó es lo que veu la ciutat y aixó es lo que preocupa al públich molt més que 'l fet de no «haberse nombrado hijo adoptivo de Barcelona al Sr. Gomez del Castillo.»

Y estém segurs de que al escriure nosaltres aquestas ratllas, interpretém més fidelment la opinió dels barcelonins que no pas *El Noticiero* al ferse eco d' una *extrañeza* qual existencia se 'ns figura una mica fantástica.

—Escolta: ¿Vols vení als Toros?

—Fuig d' aquí! May m' ha agradat aquell espectacle barbre, salvatge, indigne, bestial...

—Tú mateix!.. y donchs ¿ahont pensas passar la tarde, veyám?

—Avuy vaig al «Concurs Hípich» que hi ha carreras de salts!

Segons sembla, de tots els detinguts de la darrera bomba, el que inspira més seriosas sospitas es un turch que en aquell precís moment era aprop del urinari de la rambla de las Flors.

Aixó era lo que convenia á la policia pera sortirse del pas: trobar un turch.

Pera que servís de *cap de turch*.

Un metje, després d' haver estat vuyt días á la torra ab el seu criat, arriba fadigat del viatge á casa seva.

—Mira, si ve algú, dígalí qu' encare soch fora, li diu. Un amich truca al cap d' una estoneta.

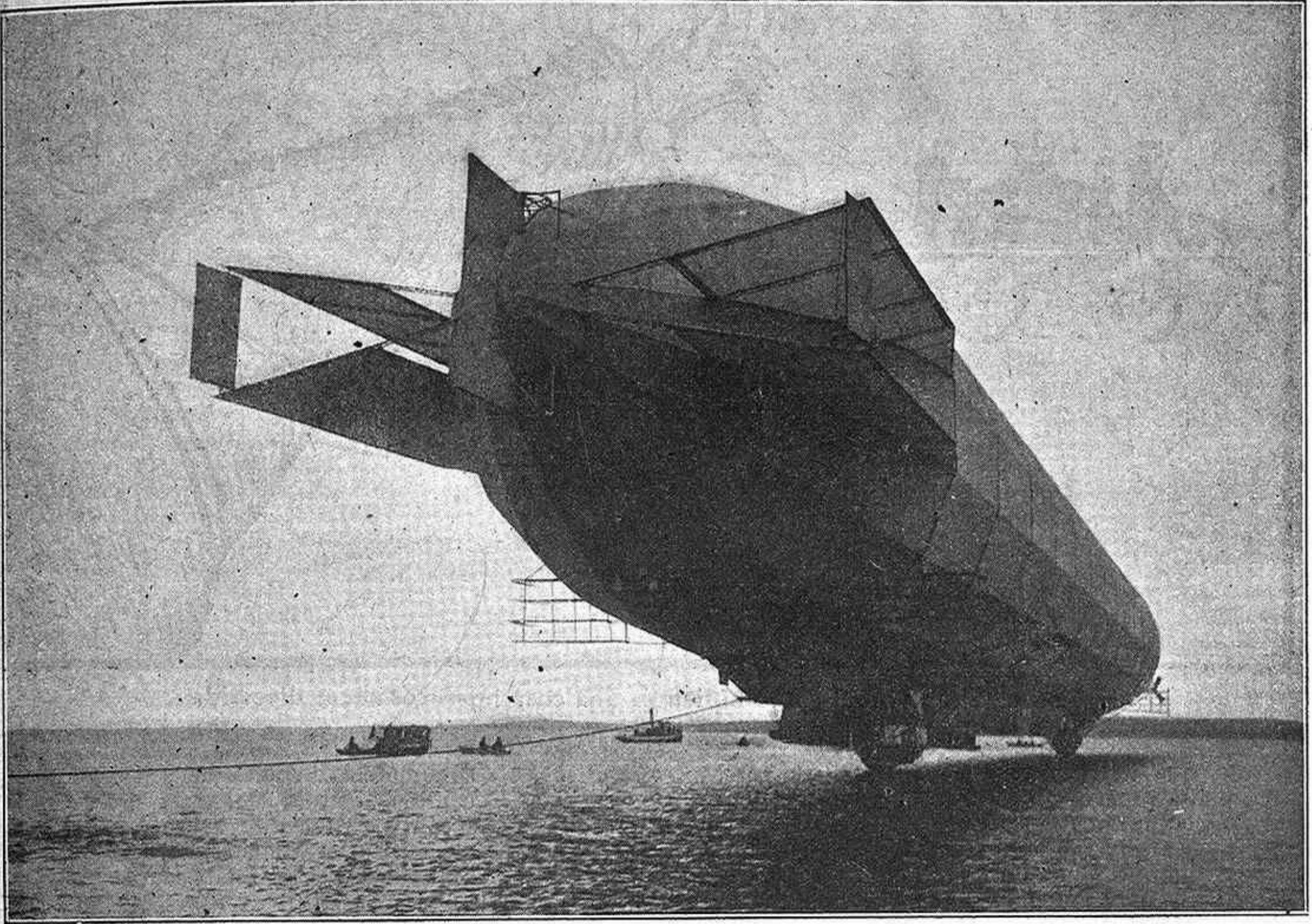
EL DARRER ÚKASE DE DON ANGEL

—¿Qué vol dir *alto el ball!*?... ¿No veu que nosaltres celebrém la octava d' aixó del naixement del *nuevo vástago*?

—Ah!... Si es así, nadie os quita lo bailado y... puede el baile continuar.

SOBRE 'L LLACH DE CONSTANZA

Ensaig del dirigible del comte Zeppelin.

(Inst. M. ROL)

—Ho sento, exclama el criat, pero el senyoret es á la torra.
 —Que sab si hi es ab la seva senyora?
 —No, senyor; ab mí.

- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Florençia.*
- 5.ª TARJETA.—*La pecadora.*
- 6.ª TRIÀNGUL SILÁBICH.—*Paloma, Lolama.*

NOTAS DE CASA

Fins demà estarà oberta al Saló Parés la interessant **Exposició de Notas y Impressions de color y Dibuixos**, originals del jove artista don Antoni Samarra.

Olort prepara pera 'l dia 9 de Setembre un **Certamen literari-artístich**, pera 'l qual s' han ofert dotze premis. Las composicions que hi optin han de ser enviadas avans del 20 d' Agost al Sr. Secretari del Jurat Calificador, Sant Farriol, 48.

També Cornellá organisa uns **Jochs Florals**, que se celebrarán el 16 d' Agost, segon dia de la Festa major. Els premis son onze y 'ls treballs—que 's dirigitán al Sr. President del Centre **L' Avens**, xanfrá de Gelabert y Pí y Margall, Cornellá—podrán enviarse fins al primer del vinent Agost.

Per fi, farém menció dels **Jochs Florals de Badalona**, organissats pel Centre Catalanista **Gent Nova**. Per aquest Certamen, qual festa tindrà lloch el 15 d' Agost, s' han ofert quinze premis. L' encarregat de rebre 'ls treballs, que deurán ser enviats avans del 20 de Juliol, es el Sr. Secretari del Jurat Calificador, carrer de 'n Lluch, núm. 51, domicili social de **Gent Nova**.

XARADA

CONTESTACIO AL CANTO
 AL AMICH Y COMPANYY MEDI-NET

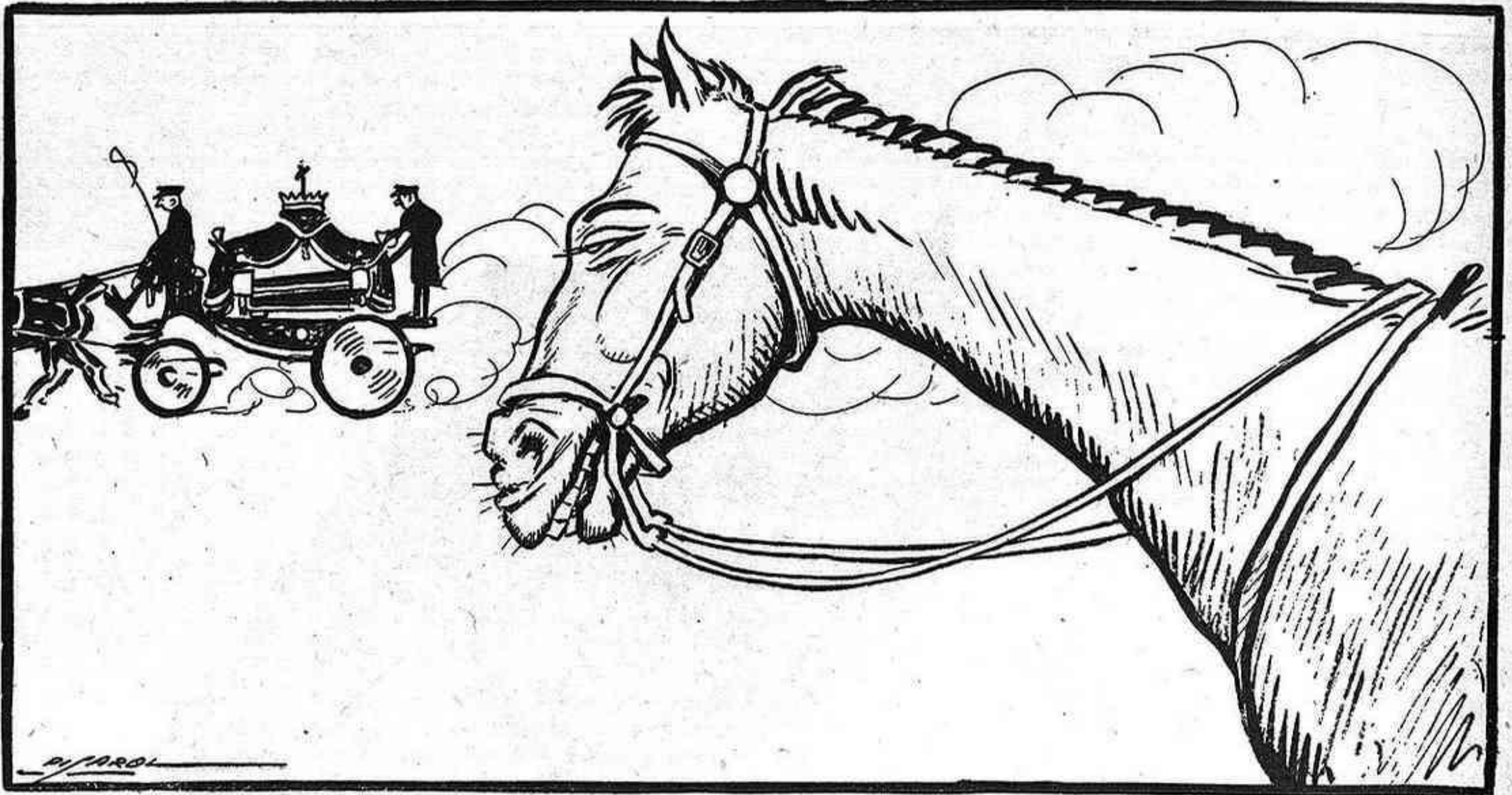
Gracias, noy, per el secret
 que 'm vas confiar per escrit;
 y no es broma, un cop llegit
 creume que vaig quedar fret.
 ¿Dona vols, quan son l' *hú-dos*
 de tots els pecats y els mals?
 si encare que tingui rals
 tenir dona es perillós.
 ¡Casarse! ¡vaya un torment
prima aixó!.. ¡y quina agonía!..
 si el que 's casa avuy en día
 es que pert l' enteniment.
 Creume, entórnaten al llit
 que no sabs lo qué t' enrahonas;
 jo, quan se tracta de donas
 me *hú-dos-quarta* desseguit.
 Després, com no 't sobra 'l greix
 no deus aquest *luxo* darte,
 porque aixó fora un *ters-quarta*

A LO INSERTAT EN EL ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA I.—*A-ni-ma-la-da.*
- 2.ª ID. II.—*A-ve-llá.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Maca, cama.*

BESTIA ENTENIMENTADA

—Tan mateix aixó del sport hípich es una cosa horrorosament divertida...

que 't farías tu mateix.
Ja veus, que no te *total*
la meva opinió per ré,
y ara un consell te daré
perque 'l cumpleixis tal qual:
Segueix com ara vas fent
donant tava á las xicotas
que ab ta *diplomacia* explotas
desde allá el número cent,
y queda bé ab ta germana,
qu' ella 't fa de dispesera,
y quan te vingui ca...sera
fes... lo que 't dongui la gana.

M. SARELLUSAC

ANAGRAMA

Al compás d' un acordeón
tot ballar ab la Marieta
un día que á Santa Eularia
vam aná á passá un diumenge.
Ella, que n' es molt simpática
y amable, 'm va comprometre
perqué per festa major
hi *total*, per ballá ab ella.
Y encare que alguna *tot*
son pare 'm tiri á la esquena
hi aniré á admirá 'ls seus ulls...
y á treure 'l ventre de pena.

PEPET A.

TERS DE SÍLABAS

• • • • •
• • • • •
• • • • •

Primera ratlla, vertical y horizontal: Nom de dona (diminutiu).—2.ª: Poeta catalá.—3.ª: Població catalana.

J. M. (a) CANUT DE PACHS

TARJETA

TULITA CASAS

Formar ab aquestas lletres el títol d' una xistosa pessa catalana.

HIPÓLIT NADAL MALLOL

SINONIMIA

Un día la Celestina,
que te una *total* divina,

sota mateix d' una alsina
cantava alegre cansó,
y com qu' es *total* de veure,
al sentirla 'm va distreure
y al volguer prop d' ella seure
va fugí á un altre cantó.

CARLETS

INTRÍNGULIS

a a a a

Ab aquestas quatre vocals y sis consonants ben combinadas, formar el nom d' una comarca africana.

L. G. BARRINA

GEROGLIFICH

D
MI RE
A I
RE
D
I A

MIQUEL ROCA

CORRANDES

Rosas

Cada flor es un ensomni,
cada bes un despertar,
cada jardí un pom de besos,
cada amor un roserar.

Rosas que teníu espinas,
amors qu' espinas teníu,
diheu al home que us besi,
y quan us besa... 'l feríu.

Cada capoll que s' esberla
es de la natura un bes,
cada bes que á tú jo 't dono,
floriría si pogués.

JOHANNUS

Vilassar de Mar

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Acaba de salir

COLECCIÓN DIAMANTE

Tomo 106

LA ESPUMA DE VENUS

POR

MANUEL CARRETERO

Precio: 2 reales

TOMOS PUBLICADOS

1. *R. de Campoamor*. Doloras, 1.ª serie.
2. — Doloras, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie.
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie.
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie.
7. — Colón, poema.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundo tomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie.
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie.
13. *E. Pérez Escrich*. Fortuna.
14. *A. Lasso de la Vega*. Rayos de luz.
15. *Federico Urrecha*. Siguiendo al muerto.
16. *A. Pérez Nieva*. Los humildes.
17. *Salvador Rueda*. El gusano de luz.
18. *Sinesio Delgado*. Lluvia menuda.
19. *Carlos Frontaura*. Gente de Madrid.
20. *Miguel Melgosa*. Un viaje á los infiernos.
21. *A. Sánchez Pérez*. Botones de muestra.
22. *J. M. Matheu*. ¡Rataplán!
23. *Teodoro Guerrero*. Gritos del alma.
24. *Tomás Luceño*. Romances y otros excesos.
25. *L. Ruiz Contreras*. Palabras y plumas.
26. *Ricardo Sepúlveda*. Sol y Sombra.
27. *J. López Silva*. Migajas.
28. *F. Pi y Margall*. Trabajos sueltos.
29. *Emilia Pardo Bazán*. Arco iris, cuentos.
30. *E. Rodríguez Solís*. La mujer, el hombre y el amor.
31. *M. Matoses (Corzuelo)*. ¡Aleluyas finas!
32. *E. Pardo Bazán*. Por la España pintoresca (viajes).
33. } *A. Flores*. Doce españoles de brocha gorda.
34. }
35. *José Estremera*. Fábulas.
36. *Emilia Pardo Bazán*. Novelas cortas.
37. *E. Fernández Vaamonde*. Cuentos amorosos.
38. *Emilia Pardo Bazán*. Hombres y mujeres de antaño.
39. *J. de Burgos*. Cuentos, cantares y chascarrillos.
40. *Emilia Pardo Bazán*. Vida contemporánea.
41. }
42. } *Jacinto Labaila*. Novelas íntimas.
43. *Francisca Sarasate de Mena*. Cuentos vascongados.
44. *F. Pi y Margall*. Diálogos y Artículos.
45. *Charles de Bernard*. La caza de los amantes.
46. *Eugenio Sué*. La Condesa de Lagarde.
47. *Rafael Altamira*. Novelitas y cuentos.
48. *J. López Valdemoro (El Conde de las Navas)*. La niña Araceli.
49. *Rodrigo Soriano*. Por esos mundos...
50. *Luis Taboada*. Perfiles cómicos.
51. *B. Pérez Galdós*. La casa de Shakespeare.
52. *J. Ortega Munilla*. Fifina.
53. *F. Salazar*. Algo de todo.
54. *Mariano de Cavia*. Cuentos en guerrilla.
55. *Felipe Pérez y González*. Peccata minuta.
56. *Francisco Alcántara*. Córdoba.
57. *Joaquín Dicenta*. Cosas mías.
58. *J. López Silva*. De rompe y rasga.
59. *Antonio Zozaya*. Instantáneas.
60. *José Zahonero*. Cuentecillos al aire.
61. *Luis Taboada*. Colección de tipos.
62. *Beaumarchais*. El barbero de Sevilla.
63. *Angel R. Chaves*. Cuentos de varias épocas.
64. *Alfonso Karr*. Buscar tres pies al gato.
65. *Francisco Pi y Arsuaga*. El Cid Campcador.
66. *Vital Aza*. Pamplinas.
67. *Antonio Peña y Goñi*. Río revuelto.
68. *Enrique Gómez Carrillo*. Tristes idilios.
69. *Nicolás Estévez*. Calandracas.
70. *V. Blasco Ibáñez*. A la sombra de la higuera.
71. *A. Dumas, hijo*. La Dama de las Camelias.
72. *Joaquín M. Bartrina*. Versos y prosa.
73. *Francisco Barado*. En la brecha.
74. *Luis Taboada*. Notas alegres.
75. *Xavier de Montepín*. La señorita Tormenta.
76. *Antonio Zozaya*. De carne y hueso.
77. *Xavier de Montepín*. Muerto de amor.
78. *Conde León Tolstoi*. Venid á mí...
79. *Alfredo Calderón*. A punta de pluma.
80. *Enrique Murger*. Elena.
81. *Luis Taboada*. Siga la broma.
82. *Laura García de Giner*. La Samaritana.
83. *Cyrano de Bergerac*. Viaje á la luna.
84. *Eugenio Antonio Flores*. ¡Huérfana!
85. *Iván Tourgueneff*. Hamlet y Don Quijote.
86. *Alicia Pestana (Cañel)*. Cuentos.
87. *Angel Guerra*. Al sol.
88. *T. Dostoiewsky*. Alma infantil.
89. *Edmundo de Amicis*. Aire y Luz.
90. *Laura García de Giner*. Valentina.
91. *Edmundo de Amicis*. Manchas de color.
92. *Voltaire*. Zadig y Micromegas.
93. *Manuel Ugarte*. Mujeres de París.
94. }
95. } Obras menores de Cervantes.
96. *Juan Pérez Zúñiga*. Chapucerías.
97. *Voltaire*. Cándido.
98. *Goethe*. Las amarguras del joven Werther.
99. *Jacinto Benavente*. Teatro rápido.
100. *Novelas picarescas*. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
101. *J. León Pagano*. La balada de los sueños.
102. *Angel Guerra*. Polvo del camino.
103. *Camilo Castello Branco*. María Moisés.
104. *Gracia Deledda*. Cuentos de la Cerdeña.
105. *M. Moliné (Caricias)*. Antología taurina.

Precio de cada tomo, 2 reales

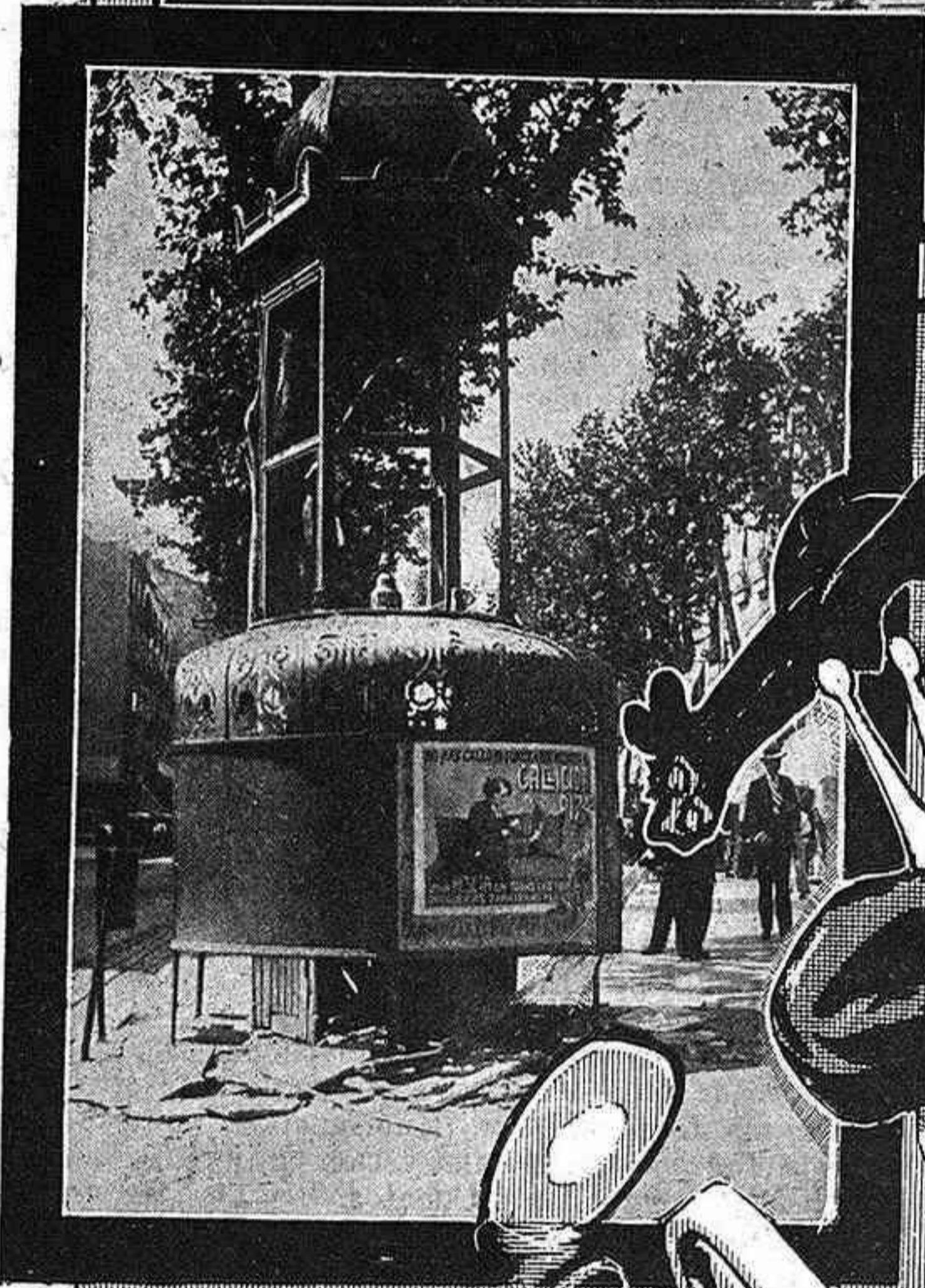
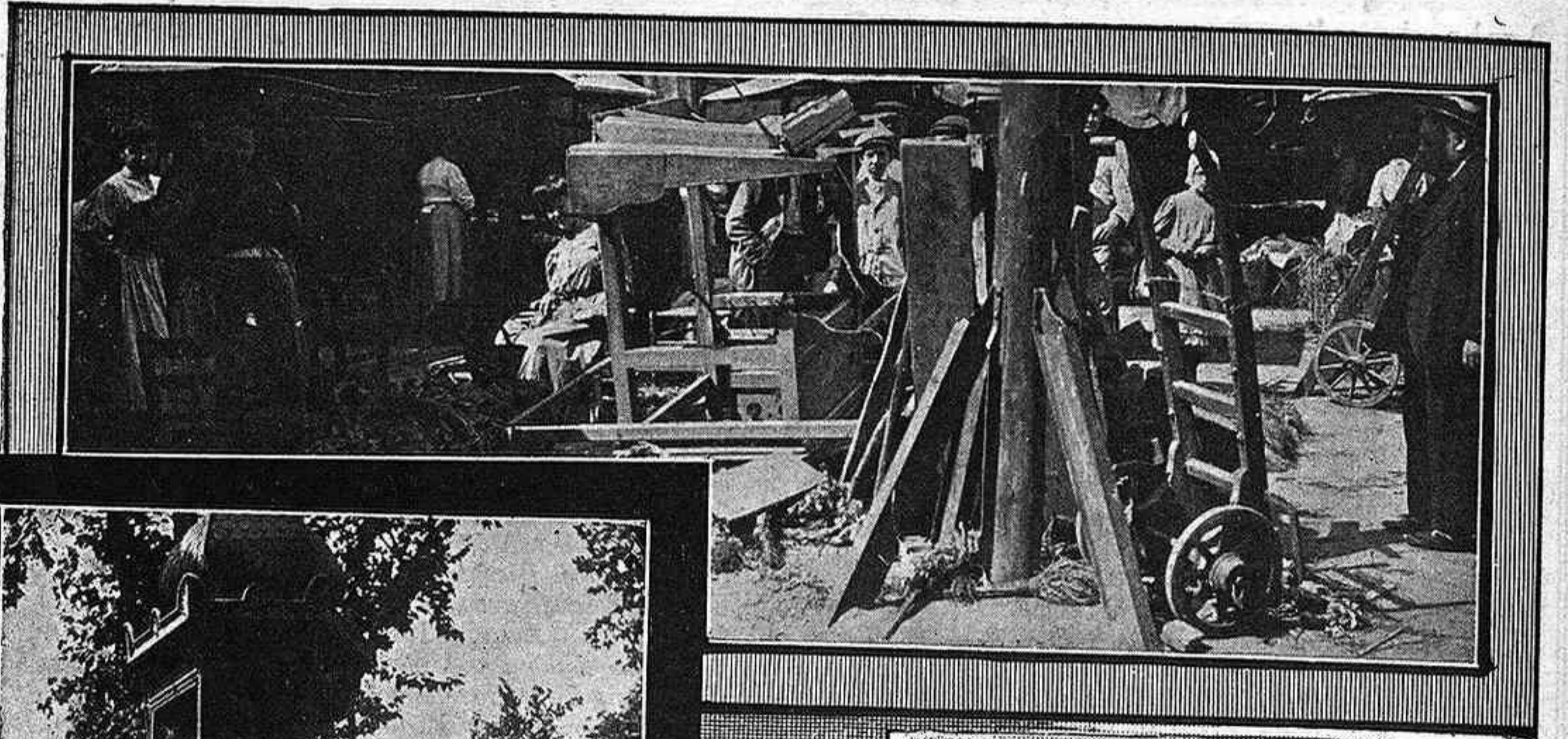
PERE ALDAVERT

PER FER LA DOTZENA

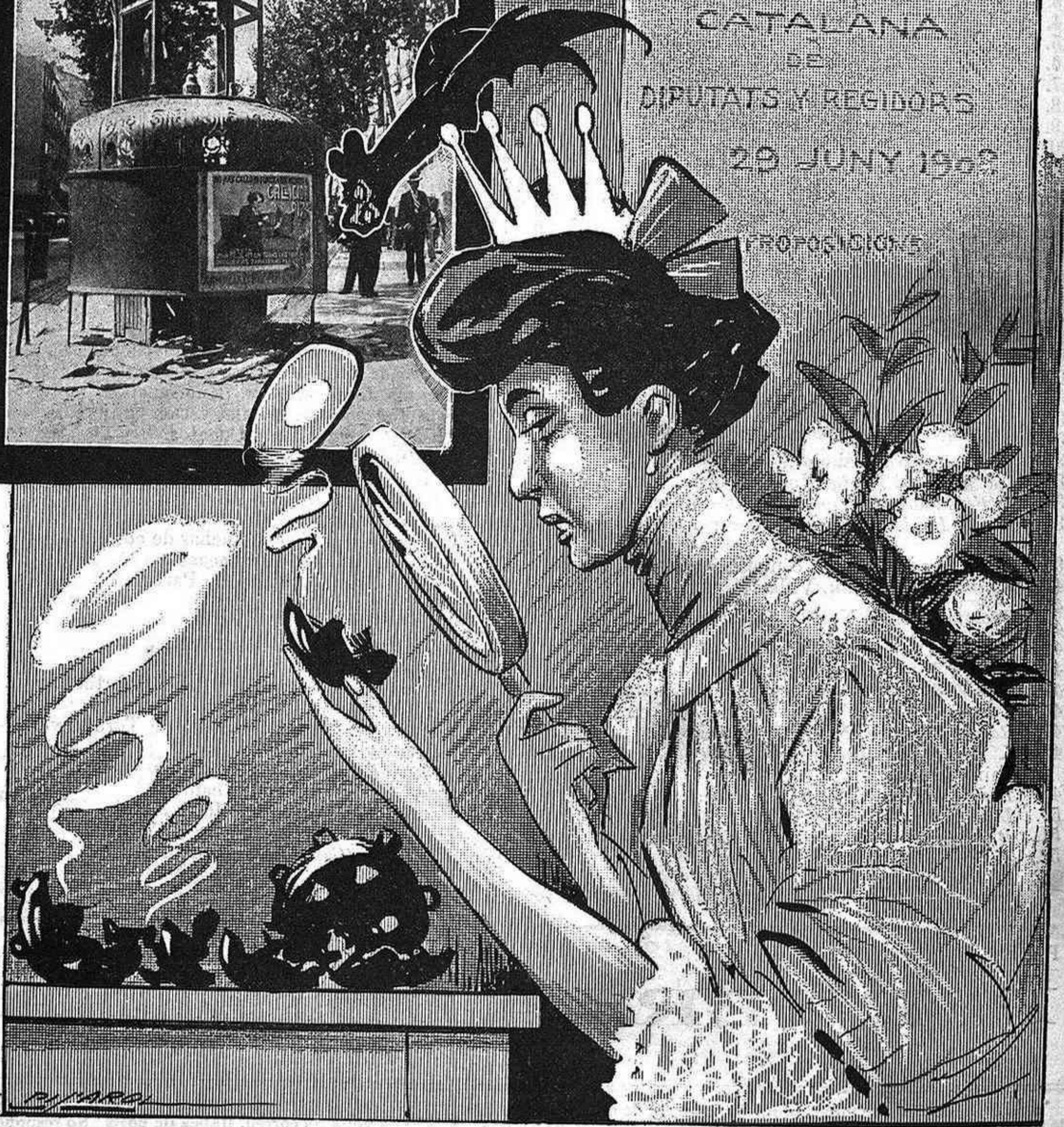
Un tomo, Ptas. 3

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet además un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

CRÓNICA NEGRA

ASSAMBLEA
 CATALANA
 DE
 DIPUTATS I REGIDORS
 29 JUNY 1968
 PROPOSICIONS

Taula del mercat de la Boqueria ahont re-
 ventá la bomba del dissapte al matí.

—¡Qué volen que 'ls diguil... Per mí aquestas
 bombas eran anti-assambleistas...

Urinari de la rambla de las Flors ahont es-
 clatá la del vespre.